

- Ιστορία
- Πρόεδρος
- Ομιλίες
- Όργανα
- Διεθνείς Σχέσεις
- Δελτία Τύπου
- Πολιτικά Κείμενα
- Επικοινωνία
- Links

 Home

05/12/1997

ΣΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΜΕ ΘΕΜΑ: «Ο ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 1998 ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ»

« Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,
Εκτιμώ πως σήμερα έγινε μια εξαιρετικά διεξοδική συζήτηση. Και εκτιμώ επίσης ότι ήταν πολύ σωστή η ιδέα του Γενικού Γραμματέα να κάνουμε αυτόν τον συνδυασμό των δύο θεμάτων. Δηλαδή, πορεία προς την Οικονομική και Νομισματική Ένωση, από τη μια και Προϋπολογισμός, από την άλλη. Οχι μόνο διότι εξ αντικειμένου λόγω της σχέσης τους με τα οικονομικά δεδομένα έχουν μια συνάφεια, αλλά και διότι σε ό,τι αφορά τη στρατηγική της χώρας είναι άμεσα συνδεδεμένα.
Πριν όμως έρθω σε δύο σημειώσεις για το ζήτημα αυτό, θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή σας σε ένα ευρύτερο θέμα.
Βρισκόμαστε σε μια εξαιρετικά κρίσιμη εθνική συγκυρία. Δύο χρόνια πριν την στροφή του αιώνα, έχουμε τη σύμπτωση, σε χρονικό επίπεδο τουλάχιστον, δύο βασικών δεδομένων: Αρνητικές εξελίξεις σε όλο το μέτωπο των εθνικών θεμάτων, αυξανόμενη πίεση προς τη χώρα, την οποία επιτείνει η παθητική πολιτική της Κυβέρνησης. Από τις εξελίξεις στα ελληνοτουρκικά - τις οποίες είχαμε την ευκαιρία να συζητήσουμε στη Βουλή πριν από ελάχιστες εβδομάδες - μέχρι τη νέα δομή του ΝΑΤΟ, μέχρι τη γνώση όλων των Ελλήνων τι πρόκειται να υποστεί η ελληνική Κυβέρνηση, λίγες μέρες από σήμερα, στο Συμβούλιο Κορυφής για τα εκεί συζητούμενα θέματα, μεταξύ των άλλων, τη συμμετοχή της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Διάσκεψη και βεβαίως με την προοπτική της έντονης κινητικότητας στο Κυπριακό μέσα στο 98.
Συνδυαζομένων αυτών με το γεγονός ότι οι εξελίξεις στον οικονομικό τομέα είναι εξίσου δυσμενείς, είναι εύκολο να συμπεράνει κανείς ότι το μέλλον δεν είναι καθόλου ευοίωνο. Και αυτό είναι ένα ζήτημα εθνικής ευθύνης πριν απ' όλα που μας συνέχει όλους. Και οφείλουμε για μια ακόμα φορά να υπογραμμίσουμε την προειδοποίηση προς την Κυβέρνηση ότι θα πρέπει να μεταβάλει τη στάση της. Και αν ακόμα δεν μπορεί να βρει τις δυνάμεις εκείνες ώστε να εφαρμόσει επαρκή πολιτική, αν μη τι άλλο, να επιχειρήσει μέσα από ανοικτό διάλογο να αναζητήσει και στις πολιτικές δυνάμεις και στον ελληνικό λαό τα ερείσματα εκείνα για να ακολουθήσει μια πολιτική, η οποία δεν θα προξενήσει ζημιές σοβαρές σε εθνικούς στόχους.
Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία ότι στρατηγικός στόχος είναι η

ΦΟΡΜΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ
Αναζητήστε τις ομιλίες του προέδρου της Νέας Δημοκρατίας στην βουλή, σε περιοδείες και στα όργανα του κόμματος. Το αρχείο που έχετε στη διαθεσή σας ξεκινάει από τον **Απρίλιο του 1997**.

Επιλέξτε ημερομηνία καταχώρησης:

ΜΗΝΑΣ:

ΕΤΟΣ:

συμμετοχή μας στην Οικονομική και Νομισματική Ένωση. Το κατ'εξοχήν ευρωπαϊκό κόμμα στην Ελλάδα, η Νέα Δημοκρατία, πρώτο έθεσε αυτόν τον στόχο. Δεν υπάρχει όμως, επίσης, καμμία αμφιβολία ότι με τον τρόπο με τον οποίο πορεύεται η σημερινή Κυβέρνηση, δεν τον προσεγγίζουμε αυτόν τον στόχο. Υπάρχουν ορισμένα απλά δεδομένα. Από την εποχή της ένταξής μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση βρισκόμαστε σε διαρκή πορεία απόκλισης. Σίγουρα σε ό,τι αφορά τα δεδομένα με τα οποία μετριέται η πραγματική οικονομία - που σημαίνει όχι μόνο οι δημοσιονομικοί δείκτες - και βεβαίως και σε ό,τι αφορά τους δημοσιονομικούς δείκτες, δεν θα κουράσω με μακρά αναφορά, γνωστό είναι ότι επιχειρείται κυρίως μεαλημείς να εμφανισθεί η όποια πρόοδος. Η απόκλιση όμως σε επίπεδο πραγματικής οικονομίας - δηλαδή το γεγονός ότι βρισκόμαστε στην ουσία σε παραγωγική στασιμότητα εδώ και πολλά χρόνια, ότι δεν γίνονται επενδύσεις στην Ελλάδα, ότι υποχωρούμε σε επίπεδο παραγωγικότητας και ανταγωνιστικότητας, μοιραία δημιουργείται διευρυνόμενο πρόβλημα απασχόλησης - σημαίνει δύο πράγματα. Και αυτές είναι οι αποκαλύψεις της εποχής. Όχι γιατί δεν το γνωρίζαμε πριν από λίγους μήνες, αλλά διότι ήταν φανερό ότι σημαντικό τμήμα συμπολιτών μας διατηρούσε ακόμα αμφιβολίες ή έδινε κάποια περιθώρια ανοχής και, σχετικής, πίστης στα λεγόμενα από κυβερνητικής πλευράς.

Το πρώτο είναι η κατάρρευση του μύθου της αποτελεσματικότητας. Αν απέδειξε κάτι η πρόσφατη νομισματική κρίση και αν αποδείχνει κάτι ο εμβολωματικός στην ουσία προϋπολογισμός, πρόχειρος προϋπολογισμός, πέραν των στοιχείων της αναλήθειας και αν ακόμα μπορεί να συμπεράνει κάτι κανείς από το γεγονός ότι έχουν περάσει σχεδόν 15 μήνες από την ανανέωση της λαϊκής εντολής στη συγκεκριμένη Κυβέρνηση, είναι ότι δεν έχει επιχειρήσει και ούτε τελικά διανοείται να επιχειρήσει οποιοδήποτε ουσιαστικό βήμα στις κατευθύνσεις που πρέπει. Αυτό το μεγάλο κεφάλαιο που επαναλαμβάνουμε μονότονα, κουραστικά, αλλά ορθά. Δηλαδή, διαρθρωτικές παρεμβάσεις, είτε αυτό λέγεται στον τομέα της απελευθέρωσης των δημιουργικών δυνάμεων και πόρων, κεφάλαιο «αποκρατικοποίηση», είτε αυτό λέγεται ορθολογική διαχείριση του δημόσιου χρήματος, δηλαδή, περιορισμό της σπατάλης, είτε αυτό λέγεται φορολογική μεταρρύθμιση - γιατί είναι αστείο στη σύγχρονη Ελλάδα με τα σημερινά δεδομένα να μιλούμε για προσέλκυση επενδύσεων, ενώ με όλες τις πολιτικές που εφαρμόζονται εκδιώκονται οι επενδύσεις - είτε ακόμα μιλούμε για την αναμόρφωση της διοίκησης, το τεράστιο κεφάλαιο της αντιπαραγωγικότητας, της αδιαφάνειας, της φαυλότητας, της διαφθοράς.

Και βέβαια, ορθώς επισημάνθηκε - και πρέπει να επισημαίνεται και πρέπει να είναι ένα από τα θέματα, όπου θα αναδείξουμε πολύ έντονα τη δική μας δραστηριότητα και πολιτική πρόταση - μια από τις πολύ μεγάλες, δηλαδή, διαρθρωτικές αλλαγές είναι η ανάδειξη σε

πρωτεύοντα, σε μεγάλη προτεραιότητα του τομέα Παιδεία. Και το λέω και με την οικονομική έννοια του όρου.

Σ αυτούς τους τομείς δεν έχει γίνει τίποτα. Και δεν θα γίνει τίποτα για λόγους τους οποίους έχουμε επανειλημμένα τονίσει. Γιατί η Κυβέρνηση αυτή είναι εγκλωβισμένη. Είναι αιχμάλωτη. Είναι όμηρος ιδεοληψιών, κακών πρακτικών, ενίοτε και εγκληματικά εσφαλμένων πρακτικών, και βεβαίως ενός κομματικού στρατού, ο οποίος συντηρεί τα όποια υπολείμματα κομματικής δύναμης για τον κυβερνητικό χώρο. Αυτή η κατάρρευση της εικόνας, της δήθεν αποτελεσματικότητας, συνοδεύεται και από κάτι ακόμα. Η αδυναμία του να εφαρμοσθεί μία πολιτική, που θα έβγαζε αποτέλεσμα, που θα είχε απόδοση, που θα έσπρωχνε σε αύξηση του Εθνικού Εισοδήματος, που θα βελτίωνε την παραγωγικότητα, αυτή η αδυναμία, επαναλαμβάνω, αποκαλύπτει και ένα εξαιρετικά αλγεινό πρόσωπο κοινωνικής σκληρότητας. Γιατί είναι άμεσα συνδεδεμένα αυτά. Σε επίπεδο προθέσεων και διακηρύξεων όλοι θέλουν να είναι κοινωνικά ευαίσθητοι. Σε επίπεδο όμως εφαρμοσμένης πολιτικής - και, βέβαια, κριτηρίου αποτελέσματος - αποκαλύπτεται ποιος μπορεί να είναι και ποιος δεν είναι.

Δεν είναι μόνο ζήτημα ενός κακού προϋπολογισμού. Πού είναι κακός ο προϋπολογισμός. Είναι και θέμα - και θέλω να το τονίσω αυτό - ότι από τη στιγμή κατά την οποία δεν μπορεί να εφαρμοσθεί μία πολιτική που θα οδηγούσε με αποτελεσματικό τρόπο στη σύγκλιση, και μάλιστα την πραγματική σύγκλιση, σχεδόν με μαθηματική βεβαιότητα οδηγείται η Κυβέρνηση στην εκτροπή. Δηλαδή ποια εκτροπή; Του να ακολουθεί πολιτικές, που τελικά έχουν βαρύτατες συνέπειες για τον Έλληνα εργαζόμενο, για τον Έλληνα φορολογούμενο, για τον Έλληνα ανειδίκευτο και νέο που θέλει να ενταχθεί στην παραγωγική διαδικασία και βέβαια για τους Έλληνες συνταξιούχους, κυρίως τους χαμηλοσυνταξιούχους. Αυτή, δηλαδή η διπλή κατάρρευση δύο μύθων, που επί μακρόν ταλάνισαν τον δημόσιο βίο μας, είναι εξαιρετικά σημαντική πολιτικά. Αλλά και, από την άλλη πλευρά, θέλω να επιμείνω στη ζεύξη των δύο πραγμάτων. Δηλαδή η αναποτελεσματικότητα εφαρμογής μιας πολιτικής που θα οδηγούσε στην ενίσχυση του παραγωγικού ιστού, σε υψηλούς ρυθμούς αύξησης του Εθνικού Εισοδήματος - καθόλου ανέφικτο. Ακούσθηκε από δύο, τρεις συναδέλφους προηγουμένως το παράδειγμα της Ιρλανδίας. Μα, αυτό έκανε η Ιρλανδία - είναι άμεσα συνδεδεμένη με το γεγονός ότι υπάρχει πτώση του βιοτικού επιπέδου, αύξηση της ανεργίας, συμπίεση των εισοδημάτων, ειδικά των ασθενέστερων και, τελικά, προοπτική διαμόρφωσης μεγάλων ομάδων νεοπτώχων στην ελληνική κοινωνία του 21ου αιώνα.

Και όλα αυτά μαζί συνδέονται με το γεγονός ότι η πορεία προς την Οικονομική και Νομισματική Ένωση έχει ήδη αποτύχει. Η πρώτη αποτυχία είναι το γεγονός ότι η ίδια η Κυβέρνηση, στην ουσία, ομολογεί ότι στο ραντεβού δεν θα είναι η Ελλάς παρούσα. Η μόνη χώρα που χωρίς τη

θέλησή της δεν θα είναι εκεί. Κι έχει μετατεθεί ο στόχος στις αρχές του 21ου αιώνα. Με μία σειρά όμως από παραδοχές και υποθέσεις εργασίας, οι μισές εκ των οποίων είναι ψεύτικες, - ήδη τις βλέπουμε αποκαλύπτοντας τα τεχνάσματα και τις αλχημείες του προϋπολογισμού - και οι άλλες βασίζονται στο καλύτερο δυνατό σενάριο διεθνών και εσωτερικών εξελίξεων.

Μοιραία, λοιπόν, χωρίς καμιά διάθεση να είναι κανείς κακόπιστος, ανακύπτει ένα τεράστιο ερώτημα: Με τέτοιες ανεδαφικές ή επισφαλείς υποθέσεις εργασίας, οδηγείται κανείς εύλογα στο συμπέρασμα ότι είναι μια πάρα πάρα πολύ επικίνδυνη τροχιά αυτή, πρώτον της - προσοχή εδώ! - ονομαστικής μόνο σύγκλισης, δηλαδή όχι πραγματικής και δεύτερον, του χρονοδιαγράμματος για το 2001 ή 2002.

Αυτό όμως είναι μια αποτυχία πρώτου μεγέθους. Και μάλιστα μια αποτυχία που χρεώνεται και θα χρεωθεί στις επόμενες δεκαετίες στον εθνικό μας λογαριασμό. Γιατί είναι γνωστό ότι η υπόθεση ΟΝΕ, ή, αν θέλετε, γενικότερα Ενωμένη Ευρώπη, ειδικά γι αυτή τη χώρα με τις ιδιαιτερότητές της δεν έχει μόνο παραμέτρους οικονομικές. Γι αυτό έκανα και τη σύνδεση εξ αρχής των δυσμενών εξελίξεων, των πιέσεων από τη μια και της παθητικής στάσης της Κυβέρνησης σε όλη τη δέσμη των εθνικών μας ζητημάτων.

Θέλω, επίσης, να κάνω άλλη μια σημείωση. Ότι υπό την πίεση αυτών των γεγονότων και της ανεπάρκειάς της να ακολουθήσει πολιτική αποτελεσματική η Κυβέρνηση, εκτρέπεται σε δύο ακόμα ολισθήματα. Το πρώτο είναι οι εν κρυπτώ συναλλαγές. Δεν είναι δυνατόν να μην ενημερώνεται ο ελληνικός λαός και η Βουλή, πριν απ όλα, για ό,τι έγινε στη Μαδρίτη για παράδειγμα και να επιχειρείται αυτό να γίνει με καθυστέρηση πολλών μηνών, κατόπιν της επιβολής της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να συρθεί να το συζητήσει το θέμα. Δεν είναι δυνατόν να καλύπτονται όλα υπό ένα πέπλο ασάφειας και μυστικότητας γύρω από θέματα, όπως η διαμόρφωση της νέας δομής του ΝΑΤΟ κ.ο.κ. Και το δεύτερο, που θέλω και να το καταγγείλω από αυτό το βήμα, είναι η τροπή της κυβέρνησης σε ιδιαίτερα αυταρχικές μεθόδους. Και θέλω να φέρω το παράδειγμα των τελευταίων ημερών. Είναι ωμότατος ο τρόπος με τον οποίο επιχειρεί να παρέμβει η κυβέρνηση τις διαδικασίες των αρχαιρειών για τα Επιμελητήρια της χώρας. Πιέσεις και εκβιασμοί είναι ο κανόνας της συμπεριφοράς της. Και αποδεικνύουν και αυτή τη πλευρά του προβληματικού προσώπου των δήθεν εκσυγχρονιστών που σήμερα κυβερνούν τη χώρα.

Τα λέω όλα αυτά, κυρίες κύριοι συνάδελφοι, για να καταλήξω σ ένα βασικό. Οτι έχουμε εμείς μεγάλες ευθύνες. Και οι μεγάλες μας ευθύνες προσδιορίζονται τελικά σε επίπεδο τακτικής από την ανάγκη να αυξήσουμε κατακόρυφα την απόδοσή μας. Και θα την αυξήσουμε και στο επίπεδο ενημέρωσης των πολιτών που σημαίνει ότι η κινητικότητα όλων μας- πριν απ όλα των βουλευτών, αλλά και των υπολοίπων στελεχών- σε

επίπεδο ελληνικής περιφέρειας, εκλογικών περιφερειών, αλλά και εκτός αυτών για τον καθένα και την καθεμιά από εμάς, καθίσταται επιτακτική ανάγκη να ανέβει πολύ υψηλότερα απ' ό,τι μέχρι σήμερα.

Και ο δεύτερος χώρος είναι η Βουλή. Στη Βουλή πουφτάσαμε αρκετές φορές σε σημείο πολύ κοντά σε σημαντικές επιτυχίες- εννοώ σε επίπεδο ψηφοφοριών- και δεν επιτύχαμε το για τον ελληνικό λαό ποθούμενο αποτέλεσμα - δεν ζήτημα διαδικαστικό - για απώλεια λίγων ψήφων. Φαινόμενο το οποίο δεν πρέπει να ξαναεμφανισθεί.

Τη μάχη του Προϋπολογισμού θα τη δώσουμε και θα τη δώσουμε, είμαι σίγουρος, με τον καλύτερο τρόπο. Αξιοποιώντας και όλες τις προτάσεις που ακούσθηκαν και σήμερα. Όμως οφείλουμε από την άλλη πλευρά και στην διαδικασία αυτή που οδηγεί στο κλείσιμο των εργασιών της Βουλής στις επόμενες εβδομάδες και κυρίως από κει και πέρα και σε επίπεδο λαϊκής επικοινωνίας και σε επίπεδο κοινοβουλευτικής παρουσίας, να αναδείξουμε τον καλύτερό μας εαυτό. Νομίζω το χρωστάμε σε όλους εκείνους οι οποίοι χρόνια τώρα έχουν στηρίξει αυτή την υπόθεση και έχουν δεχθεί αρκετές πικρίες για την εμμονή τους αυτή, την αφιλοκερδή αυτή εμμονή. Το χρωστάμε σ όλους τους συμπολίτες μας ασχέτως των εκλογικών τους προτιμήσεων. Γιατί στο κάτω - κάτω της γραφής η εθνική μας πορεία μας αφορά και μας συνέχει όλους πέρα και πάνω από τα κομματικά. Και τρίτο, νομίζω το χρωστάμε στην εθνική ευθύνη που μας βαραίνει ακόμα περισσότερο, γιατί αυτή η παράταξη και δείγματα γραφής έχει δώσει και ιστορικούς τίτλους προσφοράς έχει τέτοιους που αναδεικνύουν την ευθύνη της κατ' εξοχήν σε σχέση με τις υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις.

Σας ευχαριστώ ».